

Lunabba är på riktigt

Inför förra årets Bokmässan i Göteborg släppte **Nicolas Lunabba** sin hyllade debutbok, [Blir du ledsen om jag dör?](#). Jag kilade runt på mässgolvet och insåg att jag råkade följa honom i spåret för han dök upp överallt och varje gång stannade jag till för att lyssna, hänryckt över det han pratade om. I år är Nicolas tillbaka med *Dagbok från 20-talet*, en kortare skrift om sommaren 2022 och veckorna innan debutboken skulle spridas. Energifältet runt honom finns kvar. Efter ett seminarium fick jag ett infall att gå fram och ställa en fråga, men det var inte alldeles enkelt. Vid årets bokmässan hade säkerheten skärpts så att besökarna blev visiterade inpå kroppen. Terrorhotnivån har höjts till fyra på en femgradig skala i Sverige och trots en uppsluppen stämning verkade de flesta av besökarna ha viss vaksamhet runt sig.

Jag hade precis läst klart den nya boken där Nicolas Lunabba flera gånger återkommer till känslan av att han är hotad. Som läsare är det till en början oklart varför. Visserligen är Nicolas verksamhetschef för organisationen Hela Malmö som bland annat verkar nära ungdomar i utsatta områden som riskerar att hamna i grov kriminalitet, men det är väl bara fantastiskt? Vem skulle ha problem med det? Snart radas möjliga antagonister upp. Sverigedemokraterna i Malmö har pekat ut organisationen som extremistisk och kriminell. För att ge ungdomarna en trygg plats nekade Malmöpolisens att komma in i lokalerna och det väcker irritation. SÄPO har intresserat sig för organisationen genom att försöka rekrytera informatörer, men framför allt finns verksamheten i samma områden som den organiserade brottsligheten och de "konkurrerar" om samma barn och unga. Dessutom berättar Nicolas i boken att han var i Almedalen och delade scen med **Ing-Marie Wieselgren** minuterna innan hon blev attackerad och mördad av en man som dömdes till rättspsykiatrisk vård.

Men jag är inget av detta och vi är på en öppen bokmässan.

Herregud. Jag tvekar på stället om min fråga egentligen är så viktig och sneglar mot den reslige väktaren vid salens utgång innan jag samlar mod och närmar mig. Jag hinner knappt säga "hej" innan Nicolas Lunabba vänder sig om och lägger en vänskaplig arm över mina axlar. Jag blir generad över hans fysiska närhet – vi har aldrig pratat förut. Hans uppmärksamhet riktas mot mig trots att det är många som drar i honom. Alldeles nyss hade moderatorn **Kattis Ahlström** frågat honom om han får ungdomar att läsa och han svarade att böcker är det sista vi ska ge till ungdomarna utifrån där de befinner sig:

"Böcker kan vara en symbol för det som gör ont, jag känner att jag blir rastlös när jag läser en mening. Så fort jag öppnar en bok påminns jag om hur dum jag är, jag förstår inte orden", säger han.

Han jobbar för att lära känna barnen, för att förstå vad de behöver. De pratar ofta om maten före moralen, mat i magen, trygga vuxna, kramar och om man börjar i den änden så blir de läsande människor sen. Fysisk närhet är hans sätt att jobba.

En bättre förebild för unga går inte att uppbringa. Kanske är hemligheten med Nicolas Lunabbas nimbus att han benämner det som många av oss tänker, även det fula. Han spelar inte, något många unga kan se igenom om vuxnas engagemang inte bottnar i dem själva. På riktigt. Vi har följt ut från seminariesalen fast vi hinner aldrig prata om min fråga innan han måste vidare, miljön är för splittrad.

En sak är dock kristallklar, Nicolas Lunabba behöver aldrig mer fundera över sin språklöshet. Hans förmåga att formulera sig så att vi andra förstår gör honom till ett proffs i sin bransch.

Text: Hans Karlsson

Författarporträtt: Jesper Klemmedsson Sotomayor

Dagbok från 20-talet – om våld och språklöshet

Nicolas Lunabba

Natur & Kultur

Lyssna på seminariet på bokmässan här:
<https://urplay.se/program/233952-bokmassan-2023-ingen-att-halla-fast-vid>

DAGBOK FRÅN 20-TALET

OM VÅLD OCH
SPRÅKLÖSHET

NICOLAS
LUNABBA

NATUR &
KULTUR